

முட்டை ஓடுகளை நொறுக்குவதற்காக எழுதுகிறேன்

ஏன் எழுதுகிறேன் ? யாருக்கு எழுதுகிறேன் ?

எனக்கு இப்போது 70 வயது. தனியே அமர்ந்து கொண்டு யோசித்துப் பார்க்கிறேன். வாழ்க்கைப் பாதையில் வழிமறித்து நின்ற , எரியும் பிரச்சினைகளைக்கூட ஆறப்போட்டு விட்டு , எழுதுவதில் என் நேரத்தை நான் செலவிட்டு இருக்கிறேன். இது ஏன்?

எழுதி பணம் சம்பாதிக்க ஆசைப்பட்டேனா ? இல்லை. எனது தந்தை சென்னை ஓவியப்பள்ளியில் முறையாகப் பயின்ற ஒரு ஓவியர் என்ற வகையில் எழுத்தும் கலைகளும் சோறு போடாது என்று சிறுவயதிலேயே எனக்குத் தெரிய வந்து விட்டது. அதனால் பணத்துக்காக நான் எழுத வரவில்லை.

இப்படி நான் சொல்வதால் பணத்துக்காக எழுதுவது எல்லாம் குப்பை என்று நினைக்கிறவனா நான் என்றால் அதுவும் இல்லை.

தாஸ்தாவெஸ்கி தனது அற்புதமான “சூதாடி” குறுநாவலை பணத்துக்காகத்தான் எழுதினார் என்பது எனக்குத் தெரியும். ரௌலட் சூதாட்டத்தில் பட்ட கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் தாஸ்தாவெஸ்கி பணத்துக்காக மிகவும் சிரமப்பட்டார். 1866 நவம்பர் மாதம் ஒன்றாம் தேதிக்குள் இந்த நாவலை எழுதிக் கொடுப்பதாகவும், அப்படி செய்யத் தவறினால் வரப்போகும் 9 ஆண்டுகளில் தான் எழுதும் எல்லா நாவல்களையும் வெளியிடும் உரிமையை இலவசமாகக் கொடுக்கிறேன் என்றும் சொல்லும் வில்லங்கமான ஒரு உடன்படிக்கையில் ஸ்டெலொவ்ஸ்கி என்பவரிடம் கையெழுத்திட்டு விடுகிறார் தாஸ்தாவெஸ்கி.. இதனால் “சூதாடி” எனும் மகத்தான நாவலை தன் மனைவியும் சுருக்கெழுத்தாளருமான அன்னா ஸ்னிட்கினாவிடம் அவர் வாய்மொழியாகச் சொல்லச் சொல்ல, மனைவியின் ஒத்துழைப்பினால் ஒப்புக் கொண்ட குறுகிய காலத்துக்குள் எழுதிக் கொடுக்கிறார் . முழுக்க முழுக்க பணத்துக்காக எழுதப்பட்டதுதான். “சூதாடி” நாவல். ஆனால் அது உன்னதமான ஒரு இலக்கியப் படைப்பாகத்தான் இன்றைக்கும் திகழ்கிறது.

காரணம் அந்த நாவல் நீங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் வாசகனைச் சூதாட்ட உலகிற்குள் அழைத்துச் சென்று அனுபவங்களை ஒரு சூதாடியின் பார்வையில் உங்களுக்குக் கலை நேர்த்தியுடன் விவரிக்கிறது.

ஒருமுறை ருஷ்ய எழுத்தாளர் மாக்சிம் கார்க்கிக்கிக்கு சிறுவன் ஒருவன் எழுதிய கடிதத்தில் கேட்டிருந்தான்: "நீங்கள் ஏன் எழுதுகிறீர்கள்?" அதற்கு கார்க்கி பதில் எழுதினார். " சுமை சுமக்கும் , உப்பு சப்பில்லாத , சதா சள்ளைப்படுத்தும் வாழ்க்கை என்னை ஏராளமான கருத்துகளால் நிரப்பியிருக்கிறது . அவற்றை நான் எழுதாமல் இருக்க முடியாது என்கிற நிலைமைக்கு நான் தள்ளப்படுகிறேன். அதனால்தான் எழுதுகிறேன். " என்று சொல்லியிருந்தார்.

இப்போது ஞாபகம் வருகிறது. ஒருமுறை சி.சு.செல்லப்பா சென்னையில் பல முக்கிய எழுத்தாளர்களைக் கூப்பிட்டு , " எதற்காக எழுதுகிறேன்?" என்ற தலைப்பில் பேச வைத்தார். அவற்றைத் தொகுத்து ஒரு புத்தகம் வெளியிட்டார். அதில் தி.ஜானகிராமன் " எழுத்து என்பது அடுத்தவன் பெண்டாட்டியை அனுபவிப்பது மாதிரி சுவாரசியமானது. அதனால்தான் நான் எழுதுகிறேன்" என்று சொல்லியிருந்தார்.

தமிழில் நிறைய வாசிக்க வாசிக்க இரண்டு கேள்விகள் தொடர்ந்து எழுந்து கொண்டே இருக்கின்றன: " ஏன் எழுதுகிறார்கள் ? யாருக்கு எழுதுகிறார்கள்?

சிலர் பணத்துக்காக , சிலர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக, சிலர் இலக்கியச் சந்நிதானங்களாக மாறுவதற்காக, சிலர் தன் சாதி அல்லது மத பெருமை பேசுவதற்காக, சிலர் வெற்றுப் பிரபல்யத்துக்காக , சிலர் தங்களது மனக்கஷ்டத்திலிருந்து தங்களை விடுவித்துக்கொள்வதற்காக, ஆண்களாக இருந்தால் பெண்களைக் கவர்வதற்காக, பெண்களாக இருந்தால் ஆண்களைக் கவர்வதற்காக, சிலர் தங்களுக்குத் தெரிந்ததை மற்றவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதற்காக, சிலர் அழுகிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் சமூகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக என்று பல்வேறுவிதமான பதில்கள் கிடைக்கலாம்தான். ஆனால் இந்த காரணங்கள் அனைத்தையும் கடந்து அடி ஆழத்தில் எழுதுவதற்கான ஒரு காரணம் இருக்கிறது என்று நான் நம்புகிறேன் அதுதான் எல்லா

எழுத்தாளர்களையும் எழுதுமாறு நிர்ப்பந்திக்கிறது. எழுதாமல் என்னால் இருக்க முடியாது என்கிற ஒரு நிலையை எழுத்தாளனுக்கு உருவாக்குகிறது. இந்த காரணம் எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் பொதுவானதாக இருக்கிறது.

எனது எழுத்து, எனது வாழ்க்கை ஆகிய இரண்டையும் இணைத்திருக்கும் இழை மிகவும் மெலிது போலத்தான் இதுவரை தெரிந்து வந்திருக்கிறது. யோசித்துப் பார்த்தால் என் வாழ்க்கையில் கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்த இழை ஒரு இரும்புச் சங்கிலியைப்போல என்னை எப்போதும் எழுத்தோடு கட்டிப் போட்டிருக்கிறது என்பது இப்போது புரிகிறது.

மும்பையில் வாழ்ந்தபோது எனக்கு முப்பது வயது. நான் இந்தியன் வங்கி, வடாலா கிளையில் அதிகாரியாக வேலை பார்த்து வந்தேன். என் வங்கி வேலையில் இரண்டு ஷிப்டு. காலை 8.30 இலிருந்து பகல் 12.30 வரை. மீண்டும் எல்லோரும் வீடுதிரும்பும்போது அன்றைய நாளின் எனது வேலை தொடங்கும். மாலை 5.00 மணியிருந்து மாலை 7.00மணி வரை. அதன் பிறகு காசாளர் பணத்தை எண்ணி முடித்து, அதிகாரி என்ற வகையில் நான் அதை எண்ணிச் சரிபார்த்து பாதுகாப்பு அறையில் வைத்துப் பூட்டிய பிறகு அன்றாடக் கணக்கை முடித்து சரிபார்க்க வேண்டும். ஒரு 10 பைசா வித்தியாசம் வந்து விட்டால்கூட அதைக் கண்டுபிடித்து சரிசெய்யாமல் வீடு வர முடியாது.

காலையில் 6.30 மணிக்கு வீட்டை விட்டுப் புறப்படுபவன் இரவு இரண்டு ரயில்களில் பயணம் செய்து 10.மணிக்குத்தான் வீடு திரும்புவேன். வீட்டில் எனக்காக பல பிரச்சினைகள் காத்திருக்கும். குழந்தைக்கு ஜூரமாக இருந்தால் பத்து மணிக்குமேல்தான் மருத்துவரிடம் குழந்தையைக் கொண்டு போக வேண்டும். எல்லா பிரச்சினைகளையும் முடித்து விட்டு மனைவியும் குழந்தைகளும் 12 மணிக்கு படுத்த பிறகுதான் நான் என் எழுத்து வேலையைத் தொடங்குவேன். நான் அப்போது "எகனாமிக் டைம்ஸ்" நாளிதழில் ஓவியக் கலை குறித்த ஆங்கிலக் கட்டுரைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். நாஞ்சில்நாடனும், ஞான. ராஜசேகரனும் அப்போது மும்பையில் எனக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள். நாஞ்சில்நாடன் பாதிப்பால் சில சிறுகதைகளையும் எழுத முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன். "ஒன்றும் ஒன்றும் பூஜ்யம்" எனும் தாராவியின் சாதிக் கலவரம் ஒன்றை

வைத்து நான் எழுதிய ஒரு சிறுகதைக்கு திருவனந்தபுரம் தமிழ்ச் சங்க விருதுகூட பெற்றிருக்கிறேன். இப்போது யோசித்துப் பார்க்கிறேன். வாழ்க்கையின் பல பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியிலும் நான் எழுதிக் கொண்டே இருந்திருக்கிறேன். இது ஏன்?

அப்படியானால் எழுத்தின் மூலமாக நான் சாதிக்க விரும்பியதுதான் என்ன?

வாழ்க்கை எனும் புதிர் என்னைக் கவர்ந்திழுக்கிறது. அந்த புதிரை விடுவிக்கும் வழிதேடி நான் எழுதி வந்திருக்கிறேன். என்னைச் சுற்றி இருக்கிற உலகம் தனது சமூக, அரசியல் பொருளாதார காரணங்களினால் என்னை ஒரு வடிவத்தில் செதுக்கி எடுக்கிறது. அதே நேரத்தில் எனக்குள்ளிருக்கும் சுதந்திரம், அமைதி, நீதி, இன்பம் ஆகியவற்றைத் தேடி பயணிக்கும் பல காரணங்கள் என்னை வேறு ஒரு வடிவத்தில் செதுக்கி எடுக்கின்றன. அகக் காரணங்களுக்கும் புறக் காரணங்களுக்கும் இடையே ஏற்படும் போரட்டம் எனும் புதிரை விடுவிக்கவே நான் சதா காலமும் எழுத்தை நாடி வந்திருக்கிறேன்.

உண்மையோடும் , உத்தமத்தோடும் வாழத் துடிப்பவர்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கக் கூடிய ஓர் உலகம் தோன்றுவதற்கு என் எழுத்து ஏதாவது ஒரு வகையில் பயன்பட வேண்டும் என்று நான் கண்மூடித்தனமாக ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன்.. இன்று நினைத்துப் பார்த்தால் இது ஒரு பேராசை போலத் தெரிகிறது.

”மனிதனாக வாழ்வதின் மர்மம் வெறுமனே வாழ்வதில் இல்லை. வாழ்வதற்கான நோக்கத்தைக் கண்டு பிடிப்பதுதான் வாழ்க்கை.” என்கிற தாஸ்தாவெஸ்கியின் வார்த்தைகளை நான் படித்ததோடல்லாமல் நம்பவும் செய்திருக்கிறேன். நான் கண்டு பிடித்த வாழ்க்கையின் நோக்கம் எனக்குக் கிடைத்த உலகத்தை மேலும் சிறந்ததாக மாற்றி அடுத்த தலைமுறையிடம் ஒப்படைத்து விட்டு போவதுதான். இந்த நம்பிக்கையில்தான் நான் வாழ்கிறேன். இந்த நம்பிக்கையில்தான் இது நாள்வரை நான் எழுதி வந்திருக்கிறேன்.

இப்போது அடுத்த கேள்வி வந்து வரிசையில் நிற்கிறது : யாருக்கு எழுதுகிறேன்?

எழுத்து என்பது ஒருதலைக் காதல் அல்ல. எழுத்தாளனும், வாசகனும் சேர்ந்து மொழி எனும் வைரம் பாய்ந்த மரத்தை இழைத்துச் செய்கிற ஒரு மரச்சிற்பம்தான் இலக்கியம். எழுத்தாளன் ஏற்கனவே புழக்கத்தில் இருக்கிற வார்த்தைகளை , அவற்றுக்கு இதுவரை கற்பிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களின் தூசுகளோடு தனக்கேயுரித்தான வரிசைக்கிரமத்தில் அமைத்து தனது கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை அனைத்தையும் உருவாக்குகிறான். அப்படி உருவாக்கப்பட்ட படைப்பின் அர்த்த உற்பத்தியை வாசகன் செய்து முடிக்கிறான். பல நேரங்களில் வாசகன் கொடுக்கும் அர்த்தம் எழுத்தாளன் எந்த நோக்கத்துடன் அந்த எழுத்தை எழுதி முடித்தானோ அதற்கு எதிராகக் கூட இருக்கலாம். வாசகன் வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தை அவனாகவே கண்டு பிடிப்பதில்லை. ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வார்த்தைகளின் அமைப்பின்படி அவற்றைக் கொண்டு கூட்டி தன் மனோலயத்துக்கு ஏற்ப வாசகன் அர்த்தங்களை உற்பத்தி செய்கிறான். இந்த இடத்தில்தான் எழுத்தாளன் தனது படைப்பின் மீது தனக்கு இருக்கும் அதிகாரத்தை இழக்கிறான். இதனை ரோலாண்ட் பார்த் எனும் பிரெஞ்சு இலக்கிய விமர்சகர் “ஆசிரியனின் மரணம்” எனும் நாடகீயமான வார்த்தைகளில் குறிப்பிட்டார். அதனை ஒரு கோட்பாடாகவும் வளர்த்தெடுத்தார். அப்படியானால் எழுத்தாளனின் எழுத்தைப் படிக்க படிப்பு வாசனையுள்ள வாசகன் அத்தியாவசியத் தேவையாகிறான்.

உலகில் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களை அதிகம் கொண்ட ஒரு நாடாக இந்தியாவை யுனெஸ்கோவின் ” குளோபல் மானிடரிங் ரிப்போர்ட் ” வரையறுக்கிறது. 287 மில்லியன் படிப்பறிவில்லாத மக்களை வைத்திருக்கும் ஒரு நாட்டில் எழுதுவது என்பதே மக்களை விட்டு விலகுவது என்றுதானே அர்த்தம்? எழுத்து என்பதே ஒரு மேட்டிமைத்தனம் அல்லாமல் வேறென்ன? எழுத்தின் மூலமாக எழுதப் படிக்கத் தெரியாத சாமான்யனின் வாழ்வில் என்ன பெரிதாக மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்து விட முடியும்? உலகின் மொத்த படிப்பறிவில்லாத மக்களில் 37 சதவீதம் பேர் இந்தியாவில்தான் வாழ்கிறார்கள் என்பதுதான் -- கணக்கெடுப்புகள் துல்லியமானவை அல்ல என்பது எனக்கும் தெரிந்ததுதான் என்றபோதிலும் -- இந்தியாவில் எழுத்தாளனாக வாழ்பவன் முன்னால் வைக்கப்பட்டு இருக்கும் மிகப் பெரிய சவால் என்று தோன்றுகிறது.

இந்த இடத்தில் மொரொக்கோ நாட்டு எழுத்தாளர் டஹர் பென் ஜெல்லோன் என் நினைவுக்கு வருகிறார். அவர் சொல்கிறார்:” படிக்காதவர்கள் நிறைந்திருக்கிற ஒரு கண்டத்தில்தான் எழுத்தாளர்களுக்கான மிகப் பெரிய தேவை இருக்கிறது.இங்கே எழுதுவது என்பது தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ள மறுப்பது ஆகும்.” எனவே நானும் தன்னம்பிக்கையோடு எழுதிச் செல்கிறேன்.

எதிர்காலத்தில் என் குழந்தைகள் எழுந்து வந்து எழுதப்படிக்கத் தெரிந்த எங்களுக்காக என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறாய் என்று கேட்கிறபோது நான் மௌனமாகத் தலைகுனிய முடியாது. எனவேதான் நான் என் நிகழ்கால விமர்சனங்களையும் எதிர்காலக் கனவுகளையும், கவிதைகளாகவும், கதைகளாகவும், கட்டுரைகளாகவும் , என் மொழியில் காணக்கிடைக்காதவற்றின் மொழிபெயர்ப்புகளாகவும் எழுதி வைக்கிறேன்.

1994இல் வெளிவந்த எனது “சாம்பல் வார்த்தைகள்” எனும் நெடுங்கவிதையின் முன்னுரையில் நான் இவ்வாறு எழுதினேன் : ” நானும் என் சக மனிதர்களும் ஒரு குளத்திலேயே நீர் அருந்துகிறோம். இருப்பினும் என் உலகத்தை நீங்கள் நிராகரிக்காமல் ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என்பது நிச்சயமில்லை. அப்படியும் என் உலகத்தை நான் உங்கள் முன் படைக்கிறேன்.உங்கள் அங்கீகாரத்துக்காக அல்ல. இப்படி ஒரு உலகம் இருக்க முடியாது என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிற உங்கள் முட்டை ஓடுகளை நொறுக்குவதற்காக”.